

Brigitte Schlieben-Lange (Tübingen)

El *Torsimany* i la tradició escolàstica

El *Torsimany* de Lluís d'Averçó normalment es vincula amb la tradició de les *Leys d'Amors*, és a dir dels compendis de la llengua i poètica trobadoresca. És interessant demanar-se si els gramàtics occitans i catalans coneixien la teoria lingüística universitària, escolàstica, que estava més interessada en les característiques universals de la llengua, o si n'estaven completament apartats interessant-se en la mera descripció de la llengua i de la poètica. Un detall específic ens permet afinar les possibles filiacions del *Torsimany*: el tractament dels casos de la declinació i el sentit del terme problemàtic de «(h)abitut» que Casas Homs, l'editor del *Torsimany* identifica massa directament amb «article». Es pot demostrar que efectivament Lluís d'Averçó comprèn d'una manera més ampla aquest terme: com a designació de tota mena de relacions de casos (incloent-hi preposicions i adverbis si tenen la funció de designar casos). Això ens fa suposar que d'Averçó tingué contacte directe amb les obres llatines dels modistes.

Xavier Vellón i Lahoz (Castelló de la Plana)

Misogyne Literatur und bürgerliche Moral:
Körperlichkeit als Thema der Satire in Jaume Roigs *L'Espill*

Der Aufsatz analysiert die frauenfeindliche Literatur und ihre Entwicklung im 15. Jahrhundert und bezieht sich dabei auf das Werk *L'Espill* (Der Spiegel, 1460) von Jaume Roig. Zunächst wird die Kritik und Satire analysiert, die auf das Körperliche gerichtet ist und dabei ein deformiertes Bild der weiblichen Sexualität zeichnet. Danach wird dieses Bild im Zusammenhang mit dem bürgerlichen Denken interpretiert, das sich gerade auszuformen beginnt und — unter Überwindung der doktrinären Vorurteile des Mittelalters — den Platz der Frau in der neuen städtischen Gesellschaft umreißt.

Tilbert Dídac Stegmann (Frankfurt am Main)

Creativitat en els poemes de Joan Brossa

La creativitat, un fenomen no gens fàcil de captar, ha estat definida per Arthur Koestler el 1964 com a «bisociació» de sistemes, és a dir l'enllaçament inesperat d'idees i camps que no s'havien associat abans i no tenien relació. Charles S. Peirce, ja el 1890, parla de l'esperit creatiu i de síntesi que a través d'una idea estableix una conjunció entre elements dispars que sense aquesta idea no hauria estat possible. Examinant alguns dels poemes autoreflexius típics per a l'obra brossiana dels anys 50 i 60 es poden resseguir els múltiples salts inesperats i creatius als quals els poemes sotmeten al lector. En alguns poemes un vertiginós enllaçament de nivells reflexius, camps semàntics i gèneres literaris crea una síntesi unint la vida, el pensament i la literatura, contribuint així a superar la disgregació i dispersió a la que està sotmesa la societat d'avui.